

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Polárka s.r.o.**, IČO: 61461741
se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 139/57
zastoupený JUDr. Janem Součkem, advokátem
se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a

za účasti: **ALIMPEX FOOD, a.s.**
se sídlem Praha 9, Českobrodská 1174

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 10. 2021 č.j. O-83936/39564/2003/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „předseda Úřadu“ nebo „žalovaný“) změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výrok rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 14. 5. 2003 č.j. 56361/2002 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že: „*Slovní ochranná známka č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ se podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. zrušuje s účinky ex nunc. Kauce za podání návrhu ve výši 2500 Kč se vrací navrhovateli.*“

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval předchozí průběh řízení. Z tohoto shrnutí vyplývá, že dne 7. 9. 1995 byla do rejstříku ochranných známek (dále též jen „rejstřík“) zapsána ochranná známka č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ (dále též „napadená ochranná známka“), jejímž vlastníkem je nyní společnosti ALIMPEX FOOD, a.s. (osoba zúčastněná na řízení). Žalobce podal dne 29. 7. 2002 podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách návrh na výmaz této ochranné známky z rejstříku (dále též „návrh na výmaz“), neboť nebyla více než pět let v obchodním styku užívána na výrobcích či obalech a ani jiným způsobem. Prvostupňovým rozhodnutím byl návrh na výmaz zamítnut. Předseda Úřadu nevyhověl rozkladu žalobce a rozhodnutím ze dne 23. 1. 2004 rozklad zamítl. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 11. 2005 č.j. 9 Ca 72/2004-50 zamítl. Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 30. 11. 2007 č.j. 9 Ca 345/2007-95 Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 23. 1. 2004 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Následující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 23. 4. 2018, kterým byl rozklad žalobce opětovně zamítnut, Městský soud v Praze znovu zrušil rozsudkem ze dne 19. 5. 2021 a věc opět vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
3. Žalovaný předeslal, že s ohledem na datum podání návrhu na výmaz je rozhodným obdobím pro prokázání užívání napadené ochranné známky časové rozmezí mezi 29. 7. 1997 – 29. 7. 2002. Konstatoval, že vlastníkově se řádné užívání napadené ochranné známky v rozhodném období prokázat nepodařilo. Vyhověl tedy návrhu žalobce na výmaz napadené ochranné známky a tuto zrušil. Dodal, že s ohledem na poslední větu čl. II bodu 7 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb. kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 286/2018 Sb.“), která stanovuje, že *následky neužívání starší ochranné známky se posuzují podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném v den podání návrhu*, a datum podání návrhu na výmaz, je třeba účinky zrušení napadené ochranné známky při analogické aplikaci uvedeného ustanovení i na návrh na výmaz podaný za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách vztáhnout ke dni právní moci tohoto rozhodnutí o rozkladu, tj. *ex nunc*.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že brojí proti napadenému rozhodnutí v rozsahu jeho časového závěru obsaženého ve výroku a vyjádřeného slovy: „... s účinky ex nunc“. V prvním žalobním bodě namítl, že rozhodnutí o účinnosti do výroku nepatří, tím spíše ne v cizí řeči. Nejde o pouhou formalitu, neboť jako součást výroku nabývá i právní moci a tím též všeobecné závaznosti. Časové souvislosti důsledků rozhodnutí orgánu veřejné moci

upravuje zákon. Pokud v některých případech udělí i v tomto směru rozhodujícímu orgánu pravomoc k modifikaci, činí tak výslovným zmocněním a stanovením přesných podmínek. V jiných než zákonem výslovně stanovených případech a případech svěřujících jednajícímu orgánu rozhodnout též o datu účinnosti dotyčného rozhodnutí však nemá příslušný orgán žádnou obecnou pravomoc o ní sám rozhodovat tam, kde účinnost jeho rozhodnutí stanoví přímo zákon. I výrok souladný s tehdejší zněním zákona o účinnosti se v případě pozdější změny právní úpravy může až následně dostat do rozporu se zákonem, který nepředpokládá vtělení svého znění do výroků rozhodnutí. Absence obecného práva rozhodovat ve výroku i o účinnosti jako zákonných důsledků potom umožňuje, aby například ve výkonu rozhodnutí bylo exekučním soudem samostatně přezkoumáváno splnění podmínek vykonatelnosti exekučního titulu bez ohledu na vyznačená mu data právní moci a data vykonatelnosti orgánem, který rozhodnutí vydal. Nejde tedy o námitku pouze akademickou.

5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že výslovný výrok o účinnosti zrušení ochranné známky až v době rozhodnutí navíc i významově modifikuje celý výrok. Vyhovuje sice návrhu podanému již v roce 2002 a uplatňujícímu už tehdy námitku předchozího pětiletého neužívání napadené ochranné známky, avšak časovým výrokem vyznívá jako závěr o naplnění podmínek výmazu o 19 let později. Výklad časového výroku jako nadbytečného překročení pravomoci orgánu rozhodovat o obecných důsledcích účinnosti svého rozhodnutí v jiných než v zákonem specificky stanovených případech by byl až poslední výkladovou možností. Naopak jako vyjádření toho, že podmínky pro vyhovění návrhu nastaly až v době pozdější, a proto ve výroku i výslovně stanovené, tím učiní existenci časového určení přímo ve výroku pochopitelným a vzhledem k předpokladu správnosti pravomocných výroků rozhodnutí orgánu veřejné moci i výkladem prvotním. Takový výsledek je však v zásadním rozporu jak s odůvodněním napadeného rozhodnutí, tak i se závaznými právními názory v této věci již zaujatými dvěma zrušujícími rozsudky Městského soudu v Praze i jedním rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Navíc při následném řízení o škodě vznikající v minulosti či o vztazích žalobce a osoby zúčastněné na řízení jako ještě zapsaného vlastníka napadené ochranné známky by byl pravomocný časový výrok značně limitující i pro soudy v řízení občanskoprávním.
6. Ve třetím žalobním bodě žalobce poukázal na povinnost a právo časového výroku podle § 31a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách v případě, kdy navrhovatel zrušení ochranné známky pro její neužívání sám navrhnul nějaký dřívější den zrušení, než den podání návrhu. O takový případ ale v tomto řízení nejde. Výslovné ustanovení zákona o tom, že v tam uvedené situaci má Úřad rozhodovat o datu účinnosti, je podle žalobce typický příklad zvláštních podmínek založení zákonem práva i povinnosti Úřadu časovým výrokem rozhodnout i o účinnosti. Předcházející věta zákona, podle které obecně účinky vyhovění návrhu nastávají ode dne podání dotyčného úspěšného návrhu, nedává Úřadu žádný prostor o tom rozhodovat, neboť text zákona ani zákonné důsledky rozhodnutí nejsou v takovém případě předmětem jeho rozhodování. To patří do odůvodnění, případně do poučení v rozhodnutí, nikoli do výroku.
7. Žalobce dále uvedl, že v této konkrétní věci se jednalo o souběh důvodů zrušení ochranné známky, což má též svůj význam i v otázkách účinnosti. Úřad písemným sdělením z 2. 8.

2013 sdělil žalobci, že rozsudek Nejvyššího správního soudu v jeho prospěch ohledně ochranné známky „Polárka“ považuje za časově opožděný, tedy ochrannou známku už znovu do rejstříku nezapíše. Žaloba proti nečinnosti Úřadu byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2014 č.j. 11 A 169/2013-27 zamítnuta jako opožděná. Už z prvotního vrácení poplatku za zápis ochranné známky měl podle závěru soudu žalobce dovozovat nečinnost Úřadu v této věci bez ohledu na jeho následnou opakovanou korespondenci o tom, že otázku stále řeší a bude o ní rozhodnuto později. Žalobce poukázal na odůvodnění rozhodnutí ze dne 26. 2. 2015 č.j. 2 As 138/2014-35, jímž sice Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, zároveň však konstatoval skutečnou nezákonnost i neústavnost postupu Úřadu odpírajícího žalobci přes splnění všech zákonných podmínek pro obnovení ochranné známky ochranu jeho vlastnického práva. Tuto skutečnost žalobce zmínil proto, že *„zde nedůvodné vrácení poplatku státním orgánem mělo veřejnoprávní účinky počátku běhu lhůty omezující obranu ve správním soudnictví, zatímco soukromoprávní důsledky má jako prodlení věřitele vylučující prodlení dlužníka. Pro řízení o ochraně vlastnictví či o škodě má tedy nejen význam rozdílný, ale dokonce i ve prospěch opačné strany, než je tomu v právu veřejném. Tím více je zde významným rozlišení toho, co je a co není součástí výroku.“* Zdůraznil, že rozhodování Úřadu ve věci ochranných známek má aspekty veřejnoprávní i soukromoprávní tam, kde rozhoduje o vlastnictví k ochranným známkám. Zatímco soudy jsou obecně povolány k rozhodování soukromoprávních sporů, a tedy i o vlastnictví, u správního orgánu tomu tak není. Založení jeho pravomoci je výjimkou z obecné zásady soudní ochrany soukromoprávních vztahů. Proto správní rozhodnutí o účinnosti jeho výroku, vymezující tím okamžik ztráty vlastnictví bez výslovného zmocnění pro daný případ, není pouze chybnou aplikací zákona, ale i excesem z rozsahu zákonného zmocnění, a tím i pravomoci správního orgánu.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve popřel, že by vymezení účinku zrušení napadené ochranné známky ve výroku napadeného rozhodnutí představovalo exces z rozsahu jeho zákonného zmocnění a že by k takovému vymezení nebyl oprávněn.
9. Poznamenal, že výraz *ex nunc* představuje právní termín odvozený z latiny s významem „od nyní“. Používá se běžně pro zánik práva, který nastane okamžikem, kdy nastala skutečnost rozhodná pro zánik práva. Jeho výklad nečiní v praxi obtíže, tím spíše ne osobám vzdělaným v oblasti práva. Uvedení účinků zrušení napadené ochranné známky *ex nunc* ve výroku napadeného rozhodnutí aplikovaná zákonná úprava nevylučuje a je v souladu s praxí Úřadu i správních soudů. Vymezit účinky zrušení napadené ochranné známky bylo v daném případě nezbytné, neboť podle právní úpravy aplikované na základě přechodných ustanovení zákona o ochranných známkách nebyly účinky výmazu/zrušení ochranné známky výslovně uvedeny. Doplnil, že účinky *ex nunc* jsou tradičně dle právní teorie provázány s konstitutivními účinky správního aktu, tj. s účinky nastalými právní mocí rozhodnutí. Právní úpravou, na kterou odkazuje žalobce, se však v posuzovaném případě nelze řídit s ohledem na datum podání návrhu na výmaz a znění přechodných ustanovení zákona o ochranných známkách. Návrh na výmaz byl podán s odvoláním na § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách z důvodu, že napadená ochranná známka nebyla více než pět let v obchodním styku užívána na výrobcích či obalech ani jiným způsobem. Uvedená úprava odpovídá návrhu na zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání upraveného v § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003

Sb., o ochranných známkách, na který byl uvedený návrh na výmaz s odvoláním na § 52 odst. 4 zákona o ochranných známkách překvalifikován. Vzhledem k tomu, že úprava zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ani úprava § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018, výslovně neupravovaly účinky výmazu (zrušení) ochranné známky, bylo třeba vycházet z obecné úpravy účinků zrušení, která nastává právní mocí rozhodnutí o zrušení, tj. *ex nunc*. Podle žalovaného lze na uvedenou situaci vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2008 č.j. 2 As 51/2007, který se sice týkal zrušení ochranné známky z důvodu klamavosti, ale jehož závěry o účincích zrušení ochranné známky platí i ve vztahu k posuzovanému případu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil, že v případě zrušení ochranné známky podle § 31 zákona o ochranných známkách ve znění před novelou provedenou zákonem č. 286/2018 Sb., je třeba vyjít z toho, že účinky nastávají právní mocí uvedeného rozhodnutí. Správní orgán nemůže účinky vázat k jinému datu, neboť k tomu mu chybí jakékoliv zmocnění, přičemž platí, že podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. S ohledem na to, že právní úprava ochranných známek je založena na principu registračním, je pro odejmutí ochrany pomocí ochranné známky rozhodující právní moc rozhodnutí o zrušení ochranné známky. Tomu odpovídá i jazykový výklad slova „zrušit“ – ruší se něco, co předtím mělo účinky, přičemž tyto ztrácí právě okamžikem zrušení. Rozhodnutí o zrušení ochranné známky je aktem konstitutivní povahy a jako takové má zásadně účinky *ex nunc* a *pro futuro*. Žalovaný dodal, že žalobce nijak nespécifikoval, v čem je výrok o účinku zrušení napadené ochranné známky v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí i rozsudky soudů.

10. Osoba zúčastněná na řízení s žalobou nesouhlasila a ztotožnila se s vyjádřením žalovaného.

11. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 12. 9. 2023, právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a dále uvedl, že ve věci podával též repliku, na jejíž obsah se odvolává. V této souvislosti soud konstatoval, že součástí soudního spisu replika žalobce není (skutečnost, že uvedené podání nebylo v dané věci doručeno, soud následně ověřil v interním soudním systému). Soud proto nejprve seznámil žalovaného a osobu zúčastněnou na řízení s replikou, jejíž písemné vyhotovení žalobce založil do spisu při ústním jednání. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce pak zdůraznil, že posuzování předběžné otázky náleží jen do odůvodnění rozhodnutí, nikoli do výroku. V tomto ohledu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2022 sp. zn. ICdo 71/2021. Poukázal na to, že sám žalovaný odkazuje pouze na obecnou úpravu, z níž však neplyne jeho pravomoc rozhodovat o okamžiku účinnosti zrušení napadené ochranné známky. Namítaná část výroku napadeného rozhodnutí vyznívá tak, že podmínky zrušení napadené ochranné známky nastaly až ke dni právní moci rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě i odůvodnění napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobce stran posuzování předběžné otázky uvedl, že tato nebyla předmětem napadeného rozhodnutí, a že stanovení účinků zrušení napadené ochranné známky nepředstavuje řešení předběžné otázky. Shrnul, že výraz „*ex nunc*“ je obvyklý právní termín. Rozhodná právní úprava nevylučovala, aby byl ve výroku rozhodnutí okamžik účinku zrušení ochranné známky uveden. Současně se

jednalo o obvyklou praxi. Osoba zúčastněná na řízení při jednání navrhla zamítnutí žaloby, neboť se ztotožnila s napadeným rozhodnutím.

12. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

13. Podle čl. II bodu 7 zákona č. 286/2018 Sb., *pro řízení o návrhu na zrušení nebo na prohlášení ochranné známky za neplatnou zahájené podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neskončené, se použijí ustanovení zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Ustanovení § 31a odst. 5, § 32b odst. 3 a § 32c zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se však nepoužijí. Následky neužívání starší ochranné známky se posuzují podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném v den podání návrhu.*

14. Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách *úřad vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistí, že nebyla v České republice užívána po dobu nejméně pěti let před zahájením řízení o výmazu a majitel ochranné známky její neužívání řádně nezduvodní; užívání ochranné známky třetí osobou na základě smlouvy se považuje za řádné užívání; k užívání ochranné známky, které započalo, popřípadě pokračovalo po uplynutí 5 let jejího neužívání, avšak ve lhůtě 3 měsíců před zahájením řízení o výmazu, se nepřihlíží. Užíváním ochranné známky se rozumí rovněž její užívání v podobě, která se od podoby, jak je zapsána, liší v jednotlivostech neměnicích její rozlišovací způsobilost, popřípadě její umísťování na výrobky či jejich obaly výlučně pro potřeby vývozu.*

15. Podle § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách *byl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podán návrh na výmaz podle § 25 dosavadního zákona, bude projednán jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek a s účinky stanovenými v tomto zákoně.*

16. Podle § 31a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách *v rozsahu, v jakém byla práva vlastníka zrušena, se zapsaná ochranná známka považuje za známku, která nemá ode dne podání návrhu na zrušení účinky stanovené tímto zákonem. Úřad na žádost účastníka řízení může v rozhodnutí o návrhu na zrušení ochranné známky uvést jiný dřívější den, ke kterému nastal důvod zrušení.*

17. Podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách *ve znění účinném do 31. 12. 2018 úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu na její zrušení řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.*

18. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. K prvnímu žalobnímu bodu soud nejprve podotýká, že latinská právní terminologie je standardní součástí právní argumentace správních orgánů i soudů v rámci tvorby a odůvodňování jejich rozhodnutí. Význam související dvojice latinských výrazů *ex nunc/ex tunc* obecně označuje účinky od nynějška/od počátku, neboli časovou působnost konkrétního úkonu či aktu. Jde o obvykle užívanou (latinskou) „zkratku“, která umožňuje snadněji vyjádřit okamžik, kdy mají nastat zákonem předvídané účinky konkrétního právního jednání nebo individuálního právního aktu. Z obsahu žaloby je přitom patrné, že ani žalobci nečinilo potíže správně pochopit význam namítaného výrazu *ex nunc*, jestliže ve druhém žalobním bodě výslovně na okamžik účinnosti zrušení napadené ochranné známky ke dni (právní moci) napadeného rozhodnutí poukazoval. Soud zároveň dodává, že žalobce blíže nespecifikoval, jakým způsobem mají být dotčena jeho veřejná subjektivní práva v důsledku užití latinského a nikoli českého výrazu, je-li schopen sám tomuto výrazu porozumět.
20. Jak bude rozvedeno níže (v rámci vypořádání druhého žalobního bodu), soud nesdílí názor žalobce, že v nyní projednávané věci neměl žalovaný pravomoc rozhodnout, resp. ve výroku uvést okamžik účinnosti zrušení napadené ochranné známky. Předně je však třeba jako nepřiléhavou odmítnout argumentaci, v níž žalobce poukazoval na úpravu rozhodování o předběžné vykonatelnosti či o podmínce nebo lhůtě v případě posuzování synallagmatických závazků (povinností). Soudu není zřejmé, jakou souvislost či podobnost s posuzovanou věcí žalobce spatřuje v jím přdestřené hypotetické situaci, kdy exekuční titul obsahuje chybný výrok o předběžné vykonatelnosti. K tomu soud pouze v obecné rovině poznamenává, že případnou nezákonnost výroku rozhodnutí lze odstranit v řízení o opravném prostředku, event. prostřednictvím správní žaloby. Záleží tedy na procesní aktivitě dotčeného účastníka řízení, zda bude způsobem předvídaným zákonem usilovat o nápravu tvrzené nezákonnosti či nikoli. Skutečnost, že zákonodárce výslovně svěřuje příslušnému státnímu orgánu nebo soudu pravomoc rozhodnout o předběžné vykonatelnosti rozhodnutí či o časové nebo jiné podmínce vykonatelnosti rozhodnutí, neznámá, že v této části je rozhodnutí „nedotknutelné“ a nemůže být k řádně uplatněné námitce účastníka změněno. V této věci je však podstatné, že výrok napadeného rozhodnutí je v namítané části v souladu s právní úpravou (viz níže), a již proto je tato námitka nedůvodná.
21. Nerelevantní je i tvrzení žalobce, že „*Absence obecného práva rozhodovat ve výroku i o účinnosti jako zákonných důsledků potom umožňuje, aby např. ve výkonu rozhodnutí bylo exekučním soudem samostatně přezkoumáváno splnění podmínek vykonatelnosti exekučního titulu bez ohledu na vyznačená mu dat právní moci a data vykonatelnosti orgánem, který rozhodnutí vydal.*“ Se žalobcem lze souhlasit potud, že určení okamžiku, ke kterému rozhodnutí nabývá právní moci a vykonatelnosti, je otázkou objektivní a exekuční orgán není vázán datem, které je na rozhodnutí vyznačeno jako doložka právní moci a vykonatelnosti. Stanovení okamžiku, od kterého nastávají účinky zrušení ochranné známky, je však výsledkem hmotněprávního posouzení, které může provést pouze ve věci rozhodující orgán veřejné moci. Tato skutečnost, která se může proplat do faktického znění výroku, nemá jakoukoli souvislost s právní mocí a vykonatelností, tj. se závazností rozhodnutí správního orgánu, a nikterak se nedotýká a neovlivňuje zcela nezávislé posuzování otázky, kdy nastanou účinky samotného individuálního správního aktu.

22. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že výslovný výrok o účinnosti zrušení napadené ochranné známky až v době rozhodnutí navíc i významově modifikuje celý výrok. Pouhá skutečnost, že součástí výroku napadeného rozhodnutí je též určení okamžiku, od kdy nastanou účinky zrušení napadené ochranné známky, však sama o sobě nemůže zakládat důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z pohledu právní jistoty účastníků řízení je naopak důležité a žádoucí, aby již z výrokové části bylo seznatelné časové ukotvení přiznaného nároku (zde nároku na zrušení ochranné známky), jehož důvodností se správní orgán na základě podaného návrhu zabýval. Žalobce tento námitkový okruh dále nerozvinul a bez bližší specifikace pouze namítl, že časové určení uvedené přímo ve výroku je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí i se závaznými právními názory, které zaujal Městský soud v Praze ve dvou předcházejících zrušujících rozsudcích. V této souvislosti je třeba připomenout, že přezkum rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. je vymezen a omezen žalobními body, za jejichž náležitou formulaci nese odpovědnost žalobce. Správní soud tedy není povolán k tomu, aby provedl jakýsi generální přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž je vázán obsahem a rozsahem včas uplatněné žalobní argumentace (viz § 75 odst. 1 s.ř.s.). Jelikož je žalobní námitka v uvedené části nekonkrétní, nemůže soud spekulovat o tom, s jakou úvahou správních orgánů nebo soudů má být výrok týkající se okamžiku, kdy má dojít ke zrušení napadené ochranné známky, v rozporu. Soud však zároveň dodává, že žalobce zřejmě přehlíží právní úpravu, kterou bylo třeba aplikovat a na kterou správně upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z této shora citované právní úpravy plyne, že pro řízení o návrhu na zrušení (výmaz) ochranné známky je z hlediska stanovení momentu, ke kterému má být ochranná známka zrušena, stěžejní právní úprava, která platila a byla účinná v době podání návrhu. Zákonodárce totiž v přechodných ustanoveních výslovně vyloučil aplikaci novelou přidaného ustanovení § 31a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách v řízeních, která byla zahájena před účinností zákona č. 286/2018 Sb., tj. před 1. 1. 2019. Zrušení ochranné známky ke dni podání návrhu či k jinému (předcházejícímu) okamžiku, který navrhovatel uvedl v návrhu na zrušení ochranné známky podle § 31a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je tedy možné (aplikovatelné) pouze u návrhů, které byly podány nejdříve 1. 1. 2019. Řečeno jinak, žalovaný musel postupovat podle právní úpravy zakotvené v zákoně č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, která nenormovala, k jakému okamžiku má být ochranná známka zrušena (vymazána). Na tomto místě soud považuje za vhodné poznamenat, že ani žalobce ve své námitce nespecifikoval okamžik, ke kterému by napadená ochranná známka měla být zrušena. Soud se pak ztotožňuje se žalovaným, který s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2008 č.j. 2 As 51/2007-82 uvedl, že konstitutivní povaha napadeného rozhodnutí, jakož i absence výslovného stanovení, k jakému okamžiku nastávají účinky zrušení ochranné známky [viz § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách], neumožnily vázat účinky zrušení napadené ochranné známky jinak než *pro futuro*. Žalovaný nemohl postupovat jinak, neboť k tomu nebyl aplikovanou zákonnou úpravou zmocněn. Registrační princip, na němž je právní úprava ochranných známek obecně založena, zároveň nedával prostor pro úvahu, která by okamžik zrušení ochranné známky spojovala s jinou právní skutečností, než je právě právní moc rozhodnutí, jímž je ochranná známka zrušena. Zde je třeba rovněž zdůraznit, že změna právní úpravy zásadně nepůsobí zpětně (zákaz retroaktivity právních norem). Ani výjimečné prolomení této zásady, kterou zákonodárce vtělil do nově přijímané právní úpravy (tzv. pravá retroaktivita), však nemůže nepřípustně

zasahovat do právní jistoty plynoucí z již nabytých práv (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Argumentace (uplatněná v rámci prvního žalobního bodu), že se v případě pozdější změny právní úpravy může výrok o časové působnosti zrušení napadené ochranné známky dostat do rozporu se zákonem, je tak zcela nepřipadná. Druhá žalobní námitka a dílčí subnámitka uvedená v rámci prvního žalobního bodu jsou proto nedůvodné.

23. Ve třetím žalobním bodě žalobce akcentoval, že rozhodování o zákonných důsledcích zrušení napadené ochranné známky patří do odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně do poučení, nikoli do výroku. Tato námitka se částečně překrývá s námitkou (viz první žalobní bod), že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat o účinnosti zrušení napadené ochranné známky. Soud proto opět uvádí, že rozhodná právní úprava nestanovila, že účinnost zrušení ochranné známky nastává k jinému okamžiku, než je právní moc rozhodnutí o takovém návrhu. Soudu také není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že posouzení otázky účinnosti zrušení ochranné známky může být toliko součástí odůvodnění či poučení a nikoli výroku rozhodnutí. Právní úprava zakotvená v ustanovení § 31a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, na kterou žalobce odkazuje, nikterak, a to ani nepřímou, neurčuje, jakou formou se správní orgán má k otázce účinnosti zrušení ochranné známky vyjádřit. Skutečnost, že aktuálně účinná právní úprava výslovně stanoví (jiný) okamžik, ke kterému se váže zrušení ochranné známky, neznamena, že aplikace předchozí právní úpravy vylučovala otázku časové působnosti zrušení ochranné známky zkoumat a závěr o ní pojmout do výroku rozhodnutí. Uvedená žalobní argumentace rovněž postrádá logické opodstatnění, jelikož i případná absence stanovení účinků zrušení napadené ochranné známky slovy *ex nunc* ve výroku rozhodnutí by nic nezměnila na skutečnosti, že tyto účinky se váží k právní moci napadeného rozhodnutí a nikoli k jinému okamžiku. Naopak s ohledem na závaznost výroku rozhodnutí je v zájmu právní jistoty účastníků řízení, aby právně významný důsledek daného rozhodnutí byl jednoznačně vyjádřen v jeho výrokové části. Soudu také uniká souvislost nyní posuzované věci s předchozím řešením známkoprávních nároků v rámci řízení o žalobě, kterou podal žalobce proti nečinnosti Úřadu ve věci obnovy zápisu ochranné známky v rejstříku. Žalobcem namítaná nezákonnost a neústavnost postupu Úřadu v řízení o obnovu zápisu ochranné známky nemůže nic změnit na výše uvedeném závěru, že okamžik zrušení napadené ochranné známky se váže k právní moci napadeného rozhodnutí. Okolnosti týkající se průběhu jiných, byť s napadenou ochrannou známkou věcně souvisejících řízení, nemůžou mít význam pro předmětné řízení a v něm řešenou otázku účinnosti zrušení napadené ochranné známky. Žalobce k tomu ostatně ani neuvedl konkrétnější úvahu, neboť se omezil jen na obecnou proklamaci, že rozhodování Úřadu ve věci ochranných známek má rozdílné veřejnoprávní a soukromoprávní aspekty. Zbývá dodat, že jakkoli se rozhodnutí o zrušení ochranné známky dotýká vlastnických práv konkrétních subjektů, nelze přehlížet, že jeho primárním účelem je veřejnoprávní regulace v oblasti ochranných známek. Je přitom nasnadě, že stanovení okamžiku, kdy mají nastat účinky zrušení ochranné známky, nelze ponechat v jakémsi vzduchoprázdnu s tím, že tato otázka bude zodpovězena v případném civilním řízení, v němž bude posuzována újma či jiný vlastnický nárok.

24. Tvrzení o posouzení předběžné otázky, které žalobce uplatnil v replice, resp. až při ústním jednání před soudem, není ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. včas

uplatněnou žalobní námitkou, a soud k němu proto nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet. Nad rámec nutného vypořádání žalobní argumentace soud nicméně považuje za vhodné uvést, že určení okamžiku, k němuž nastávají účinky zrušení napadené ochranné známky, nemá charakter předběžné otázky. Nejedná se totiž o řešení otázky, na jejímž zodpovězení by bylo závislé posouzení merita uplatněného nároku, tj. důvodů zrušení napadené ochranné známky. Je evidentní, že stanovení účinků zrušení ochranné známky je až důsledkem napadeného rozhodnutí, tedy předtím provedeného věcného posouzení důvodnosti návrhu, nikoli skutkovou či právní okolností hodnocenou v režimu tzv. předběžné otázky. Žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího soudu, jež se týká problematiky předběžné otázky, je proto zcela nepřipadné. Neplatnost právního jednání jakožto předpoklad pro určení neúčinnosti takového jednání je typickým příkladem předběžného věcného hodnocení relevantních okolností a nikoli otázkou, která souvisí až s účinky přijatého rozhodnutí.

25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
27. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. září 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.